

De droom

Martinus Eisenga

© 2025 M. Eisenga / Uitgeverij U2pi

Titel: De droom

Auteur: Martinus Eisenga

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9343 706 7

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Wat verloren staat de man op het perron. Het is nog vroeg en de eerste trein naar de stad moet nog komen. In het zwakke gelige licht van de lantaarns is miezerige regen zichtbaar. Het is het onoverdekte station van een kleine plaats. Er waait een stevige herfstwind en het is nog erg donker. De man merkt niets van dit alles. Hij heeft rode ogen van vermoeidheid en slaapgebrek. Ineens 'ontwaakt' hij uit z'n afwezigheid en begint rusteloos heen en weer te lopen. Af en toe blijft hij even staan en kijkt verschrikt om zich heen. Het is alsof hij zich bedreigd voelt en nergens rust kan vinden. Hij maakt een opgejaagde indruk. Dan blijft hij abrupt staan en lijkt zich te vermannen, om even later weer op en neer over het perron te lopen.

Enkele scholieren met bleke gezichten betreden het perron. Ze gaan op een bankje aan de kant van het spoor naar de stad zitten, pakken hun smartphone en verdwijnen in hun virtuele realiteit van de metaverse. Eentje zet een headset op.

De man schrikt op als de trein arriveert. Hij kijkt even verbaasd naar de trein en schudt dan zichzelf 'wakker' en stapt in. Een zitplaats is gauw gevonden in een halflege coupé. Als de man z'n gezicht in het raam ziet weerspiegeld, went hij dadelijk z'n blik af. Hij lijkt liever niet met zichzelf geconfronteerd te willen worden. De scholieren nemen plaats in dezelfde coupé en verdwijnen direct weer in hun eigen realiteit. In de coupé wordt door niemand ook maar een enkel woord

gesproken. Ook alle andere reizigers zijn helemaal in zichzelf verzonken.

Dan zet de trein zich in beweging en begint vaart te maken. Hij zoekt al snel over de rails. Sommige reizigers geeuwen, een enkeling slaapt zelfs. Een van de scholieren, die met de headset, slaakt een gillette. Sommigen kijken verstoord in z'n richting.

Buiten begint het wat schemeriger te worden. De man kijkt naar buiten en ziet een groepje schapen bij het hek van een weiland.

Dan wordt de man weer onrustig en begint door het gangpad te ijsberen. Als een medepassagier hem bij de arm pakt, schrikt de man hevig. Er wordt hem met een handgebaar te kennen gegeven dat hij weer moet gaan zitten. De man gaat ook daadwerkelijk weer zitten. Het duurt echter maar even of hij begint weer heen en weer te lopen. De medepassagier schenkt er geen aandacht meer aan.

De trein mindert snelheid. Het is nog steeds behoorlijk donker, maar op de wegen van de stad is het al behoorlijk druk. Er zijn hele linten lichten van rijdende auto's te onderscheiden. De man kijkt uit het raam en krabt zich wat verschrikt aan het hoofd. Dan ritst hij z'n jas dicht en loopt naar de dichtstbijzijnde buitendeur. Hij weet blijkbaar aan welke kant hij moet uitstappen, want hij gaat bij de juiste deuren staan.

Als de trein tot stilstand is gekomen gaan de deuren automatisch open. De man stapt uit en loopt met de stroom mee naar een grote stationshal. Daar gaat hij wat verdwaasd op een bank zitten. Het is een mooie oude stationshal met een prachtige klok. De man heeft

er echter geen oog voor en kijkt nerveus alle kanten op. Hij lijkt helemaal gedesoriënteerd te zijn. Na een tijdje lijkt hij toch wat rustiger te worden en wat meer grip op de omgeving te krijgen. Toch is dit maar zeer gedeeltelijk het geval, want hij kijkt nog steeds met grote ogen angstig om zich heen. Dat is ook niet zo verwonderlijk, want overal zijn grote mensenstromen waarneembaar die letterlijk in alle richtingen uitwaaien.

Ineens schrikt hij op en begint door de hal te rennen. Hij moet naar buiten. Frisse lucht, dat heeft hij nodig. Gelukkig vindt hij snel de uitgang en komt op een groot stationsplein terecht. Er staat een groot ruiterstandbeeld op het plein. De man staat even tegen het beeld uit te hijgen. Na een tijdje wordt z'n ademhaling weer wat rustiger en kijkt hij voorzichtig om zich heen. Het is nu wel licht geworden, maar het is zwaarbewolkt en het motregent nog steeds. Vlakbij is een taxistandplaats en een eindje verderop een groot busstation. Maar waarom gaat hij niet gewoon lopen? Hij weet immers zelf helemaal niet waar hij nu eigenlijk naartoe wil. Eigenlijk weet hij ook niet wat hij in deze stad moet doen. Het is de onrust die hem aanspoort. Hij moet in beweging zijn. Hij is voor iets of iemand op de vlucht. Maar hij heeft er geen enkele concrete voorstelling bij. Het komt gewoon van binnenuit. Het is een ongrijpbaar angstgevoel, maar daarom niet minder reëel. Een psychische kwestie is het echt niet en irreëel is het ook niet. Maar wat het dan wel is, weet de man niet. Er dreigt gevaar, dat weet hij volkomen

zeker. En dat gevaar is gigantisch groot. Toch durft hij er niemand naar te vragen. Ten eerste zijn de mensen totaal onbereikbaar en ten tweede zou, als er al iemand bereikbaar was, hij niet serieus worden genomen en misschien wel voor gek worden verklaard. Hij zou dan waarschijnlijk rijp voor een psychiatrische inrichting worden verklaard. Maar hij is er heilig van overtuigd niet 'gek' te zijn. Wat hij dan wel is, weet hij echter ook niet, maar gek in geen geval. Er hangt een reële dreiging in de lucht die alleen hij blijkbaar ervaart. Dus als hij de mensen wil waarschuwen voor het dreigende gevaar en niets concreets kan noemen, dan zullen ze hem hoogstwaarschijnlijk voor een onheilsprofeet houden en hem belachelijk maken. Het enige wat hij kan doen is zelf vluchten en proberen te achterhalen wat de dreiging nu precies inhoudt.

De man loopt de stad in en komt na een tijdje bij een centraal plein. Hij gaat een groot openbaar gebouw binnen en neemt in de reusachtige hal plaats op een bank. Vlak voor hem hangt aan een pilaar een groot televisiescherm. Aandachtig kijkt de man naar de beelden. Het gaat over het zuidpoolgebied waar het, hoogstwaarschijnlijk door klimaatverandering, hevig regent. Jonge pinguïnkens zitten te rillen in de regen. Hun kletsnatte donsveren kunnen hen niet beschermen tegen de kou. Ze sterven massaal en worden door vogels opgevreten. De man begint ook te rillen, maar niet van de kou. De angst en de rusteloosheid krijgen hem weer helemaal te pakken. Hij begint heen en weer te lopen en durft niet meer naar het scherm

te kijken. Dan rent hij naar buiten. Ook daar regent het. Het beklemmt hem enorm, maar waar moet hij dan toch in vredesnaam heen? Hij vlucht maar weer een gebouw in. Het is er warm. Dat doet hem goed. Op de begane grond bevindt zich een zelfbedieningsrestaurant. Het is er niet druk. Hij beseft dat hij erg trek in koffie en iets hartigs heeft. Maar eerst zoekt hij een toilet. Als hij daar z'n gezicht in de spiegel bekijkt, slaat de schrik hem om het hart. Hij ziet eruit als een angstige verzopen kat. Gauw kamt hij z'n haar en probeert ook z'n kleren wat te fatsoeneren. Het helpt allemaal niet veel; hij blijft er bleek en triest uitzien. Hij besluit maar niet weer in een spiegel te kijken.

In het restaurant neemt hij twee saucijzenbroodjes met een kop koffie en gaat aan een tafeltje bij het raam zitten. Met smaak werkt hij alles naar binnen. Voor even vergeet hij z'n sores. Echter niet voor lang. Als hij naar buiten kijkt, slaat de schrik hem weer om het hart. Het is harder gaan regenen en de wind lijkt ook in kracht te zijn toegenomen. Overal worden bladeren door de wind meegenomen en komen her en der op het plein terecht. Mensen gaan met hun rug naar de wind gekeerd staan en proberen hun paraplu te sluiten. Een paar opgewaaide paraplu's tolleren over het plein. Ondanks het akelige weer wordt de man naar buiten gedreven. Hij moet wel, want de angst heeft hem totaal in z'n klauwen.

Als een waanzinnige rent hij over het plein. Hij glijdt uit over afgewaaide bladeren en valt op z'n neus. Warm bloed stroomt in z'n mond. Iemand helpt hem overeind. Hij vergeet te bedanken en rent verder. Hij

moet: het gevaar zit hem op de hielen. Maar wat is dat gevaar dan toch? Het is niet te zien, maar het is er wel degelijk. Of is hij gek geworden en is het allemaal verbeelding? Hij weet eigenlijk wel zeker van niet, maar heeft toch het gevoel iedere realiteitszin kwijt te raken. Dit gevoel doet de angst nog meer toenemen. Hij heeft zin om te gillen van angst. Ook meent hij duivels gelach te horen. Zou hij echt krankzinnig zijn geworden? Maar als hij dat nog kan denken dan is hij het waarschijnlijk niet. Het gevaar is voor hem overal voelbaar. Maar waarom merken andere mensen dan blijkbaar niets? Of doen ze net alsof ze gek zijn en negeren ze het gewoon? Wat hij echter zeker weet is dat hij het wel voelt. Hij probeert uit alle macht bij zinnen te komen, want hij weet ook dat angst een slechte raadgever is. Hij moet proberen de situatie onder ogen te zien en niet als een wildeman te vluchten, maar een uitweg vinden om in veiligheid te geraken. Maar hoe dat te verwerkelijken als hij eigenlijk niet weet wat er aan de hand is? Zal hij een hotel zoeken en op een mooie kamer in een lekker warm bed gaan liggen? Hij weet echter zeker dat claustrofobische gevoelens hem dan de adem zullen benemen. Hij zal dus in de buitenlucht moeten blijven, zolang dat nog kan tenminste. Zou het gevaar dan misschien in de lucht zitten en zou hij zich moeten verbergen als het gevaar zich daadwerkelijk manifesteerde, op wat voor manier dan ook?

De man begint na deze gedachten kalmer te lopen. Hij weet wel dat hij moet blijven lopen en goed om zich heen kijken. Misschien komt hij iets tegen wat hem

een goede schuilplaats lijkt. Hij kan zich er allemaal nog totaal niets bij voorstellen, maar de gedachte alleen al maakt hem iets rustiger. Het gevoel dat klauwen hem letterlijk ieder moment kunnen wurgen, ebt iets weg, maar van echte rust is beslist geen sprake. Maar dat het gevaar zich letterlijk in de lucht bevindt, lijkt hem wel aannemelijk. Wat hem echter wel heel vreemd voorkomt is dat hij nergens heeft gemerkt dat iemand anders zich ook zo bedreigd voelt. Of zou dat komen omdat hij alleen maar met zichzelf bezig was en helemaal niet op anderen lette? En bovendien zijn er toch miljarden mensen op deze wereld en weet hij helemaal niet hoe al die mensen zich voelen. Maar een ding weet hij wel: hij voelt zich nou niet bepaald jofel. De man is dus wat tot zichzelf gekomen, maar blijft wel terdege op z'n hoede. Verslappen is bepaald niet aan de orde, maar heel hard rennen heeft misschien ook weinig zin, want dan zou hij z'n 'doel' misschien letterlijk voorbijlopen. Maar dat doel blijft echter een buitengewoon vaag begrip.

Wat minder opgejaagd loopt de man nu verder, maar allerlei gedachten blijven wel door z'n hoofd jagen. Wat nu als het toch allemaal niet waar is en hij psychisch op drift is? Zou hij het zich misschien allemaal maar verbeelden en zou hij zelf niet in orde zijn? Toch weet hij heel zeker dat het gevaar zich op zeker moment zal concretiseren, maar hoe, dat weet hij beslist niet. Daarom is hij misschien ook wel zo bang. Als hij wist welk gevaar er dreigde, kon hij zelf immers concrete stappen nemen om te proberen het gevaar te ontwijken. Maar nu weet hij niets met zekerheid; hij

weet alleen zeker dat er iets is.

Als de man in een groot park aanbelandt, gaat hij in de stromende regen in de modder tegen een boom zitten. Hij legt het hoofd in de schoot. Het kan hem helemaal niets meer schelen. Hij valt zelfs even in slaap. Hij wordt al snel weer wakker en springt overeind. Is hij helemaal gek geworden? Hij moet verder. De angst is weer enorm. Hij weet dat het gevaar heel dichtbij is en rent de stad weer in. Het is ondertussen helemaal donker geworden en de regen valt met bakken uit de lucht.

Het is een oeverloze leegte waar de man zich in bevindt. Alles om hem heen begint te vervagen. De leegte vult zich met absolute duisternis. Dan struikelt de man en valt met z'n gezicht in een plas water. De man komt weer enigszins tot zichzelf. Er zijn weer gedachten en gewaarwordingen. Z'n lichaam voelt gebroken. Zal hij maar blijven liggen en het opgeven? Weer begint alles te vervagen en ebt het bewustzijn groten-deels weg. Ineens komt het besef dat hij hieraan niet toe mag geven; het zal op deze manier z'n einde worden. Misschien bevindt hij zich nog niet in een uitzichtloze situatie en is er nog hoop, al is het maar een sprankje. Als hij weer begint weg te zakken, moedigt hij zichzelf met alle kracht die nog in hem is aan om tot leven te komen. Misschien is er nog een uitweg. Met grote moeite komt de man overeind. Z'n hele lichaam doet pijn. De man komt weer in beweging. De zinsnede "en hij rende" uit *Bambi* weergalmt steeds in z'n hoofd. Op wonderlijke wijze geeft deze zinsnede

hem kracht om door te gaan. De man moet er bijna om lachen. Maar het lachen vergaat hem al gauw als hij steeds meer buiten adem raakt van het rennen. Hij moet echter verder, en als het even kan, nog sneller ook. De man krijgt steken in z'n zij en heeft moeite om overeind te blijven. Even blijft hij staan uithijgen maar gaat dan weer verder. Als hij in een vrij drukke straat met horecagelegenheden komt, blijft hij verbaasd staan. Overal klinkt muziek en mensen haasten zich vanwege de regen overal naar binnen. Hij begrijpt er helemaal niets van: hoe is het mogelijk dat deze mensen helemaal geen dreiging voelen maar alleen maar 'vluchten' voor de regen? Hij rent weer door. Bij de deur van een groot restaurant staat een stoepier onder een paraplu. Hij roept: 'Kom toch binnen meneer, het is er lekker droog en warm.' De man schenkt er geen aandacht aan en komt nu op het trottoir langs een drukke weg. Overal rijden auto's. De druk op z'n hoofd is bijna niet meer te harden. De angst wordt allesoverheersend. Het voelt alsof hij alleen nog uit angst bestaat. De man is zelf de angst geworden. Hij beseft nog net: het moment is daar!

Het wordt doodstil om hem heen. Het is alsof de wereld stilstaat. Alles is onwerkelijk. De man ziet een hek aan beide kanten van een trap naar beneden. Hij rent in de richting van de trap. Een muur van lucht stuwt hem voort. Hij weet in evenwicht te blijven. Op tijd beseft hij niet achterom te moeten kijken, want hij weet dat hij dan blind zal worden. In een winkelruit ziet hij een paddenstoelwolk weerspiegeld. Dan wordt

hij de trap met daverend geweld ingeblazen. De weg komt omhoog. Het trapgat wordt vol geblazen met stenen en van alles en nog wat en is er niet meer. De man is onder de grond verdwenen. Bovengronds is alles verwoest.